

ντέφι

2

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

✓ ELVIN
JONES
(ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ
ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ)

✓ ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΣΟΥ
ΚΟΙΤΙΕΣΑΙ
ΚΙ ΑΠΟ ΜΟΝΗ ΣΟΥ
ΑΓΑΠΙΕΣΑΙ

✓ ΟΙ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΕΣ
ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ
ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ

✓ ΉΛΑΓΚΕΣ ΠΟΥ
ΔΕΝ ΠΑΤΗΣΕ
ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

✓ ΤΑΚΗΣ ΣΟΥΚΑΣ

✓ ΚΙΝΗΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ
ΓΥΝΑΙΚΩΝ

✓ ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ - ΣΤΟ ΧΑΡΑΜΑ

✓ ΛΑΪΚΑ ΜΟΥΣΙΚΑ

✓ ΟΡΓΑΝΑ ΣΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΚΗΜΑ

✓ ΕΛΛΗΝΟΦΩΝΟ ΡΟΚ ΕΝ ΡΟΛΛ

✓ ΉΧΟΛΗΨΙΑ ΜΟΥΣΙΚΑΣ

✓ ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ

Δ. Αρβανιτης
825

Ο
ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ
ΟΛΟΖΩΝΤΑΝΟΣ

ΔΙΣΚΟΣ
ΤΩΝ
STONES

ΣΕ ΔΙΣΚΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΣΕΤΕΣ

ΝΤΕΦΙ

**ΜΗΝΙΑΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ
ΓΙΑ ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ**

ΔΗΜΑΚΗ 3 ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ
ΤΗΛ. 6449.105
ΣΥΝΤΑΞΗ ΤΗΛ. 8643.852

ΕΚΔΟΤΕΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΣΙΠΑΓΛΗΣ
ΣΩΤΗΡΗΣ ΝΙΚΟΛΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ

ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗΣ
ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΠΑΔΑΚΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΝΙΚΟΣ ΞΥΔΑΚΗΣ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΑΔΗΣ
ΤΑΣΟΣ ΦΑΛΗΡΕΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΤΖΩΡΤΖΗΣ
ΘΟΔΩΡΗΣ ΜΑΝΙΚΑΣ
ΛΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΣΤΕΛΙΟΣ ΚΟΥΛΟΓΛΟΥ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΒΑΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΠΡΟΜΟΙΡΑΣ
ΑΚΗΣ ΛΑΔΙΚΟΣ
ΣΤΕΜΗ ΣΚΟΥΡΑΕΤΟΥ
ΠΕΤΡΟΣ ΛΙΝΑΡΔΟΣ
ΠΑΥΛΟΣ ΚΑΛΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΛΑΪΤΖΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ
Εθνάρχου Μακαρίου 30

ΝΟΜΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΒΑΣΩ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΣΧΕΣΕΙΣ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ

ΓΡΑΦΙΚΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ

ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ Θ. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΦΩΤΟΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΙΑ

ΙΔΕΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΟΥΛΙΟΥ 10
ΕΚΤΥΠΩΣΗ
Grapha TAMI
ΚΑΡΑΟΛΗ 21
ΝΕΑ ΧΑΛΚΗΔΩΝΑ
ΤΗΛ. 2513.308

ΤΕΥΧΟΣ 2

1982

ΤΙΜΗ 100 ΔΡΧ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	1
ΣΧΟΛΙΑ	2-10
GARY PEACOCK TRIO	11
ΒΑΣΙΛΗΣ ΤΣΙΤΣΑΝΗΣ - ΣΤΟ ΧΑΡΑΜΑ	12-13
ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΟΠΟΤΕ ΒΑΡΕΘΟΥΝ	
ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ	14-19
ΧΑΡΙΣΤΙΚΗ ΒΟΛΗ	20-21
ΤΑΚΗΣ ΣΟΥΚΑΣ	22-24
ΣΤΟΝ ΚΑΘΡΕΦΤΗ ΣΟΥ ΚΟΙΤΙΕΣΑΙ	
ΚΙ ΑΠΟ ΜΟΝΗ ΣΟΥ ΑΓΑΠΙΕΣΑΙ	25-31
ΛΑ·Ι·ΚΑ ΚΕΝΤΡΑ	32-33
ΜΑΓΚΕΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΤΗΣΕ ΤΟ ΤΡΑΙΝΟ	34-35
ΛΑ·Ι·ΚΑ ΜΟΥΣΙΚΑ ΟΡΓΑΝΑ	
ΣΕ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ	36-37
ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΥΡΙΑΖΗΣ	38
ΗΧΟΛΗΨΙΑ ΜΟΥΣΙΚΗΣ	39-40
ΜΑΚΡΥΑ ΑΠ' ΤΙΣ ΚΑΝΝΕΣ	41
ELVIN JONES - ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ	42-48
ΕΛΛΗΝΟΦΩΝΟ ΡΟΚ ΕΝΤ ΡΟΛΛ	49-51
ΚΙΝΗΜΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ	52-54
ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΟΓΟΚΡΙΣΙΑΣ - ΜΕΡΟΣ Β	55-57
ΕΠΙΛΟΓΕΣ ΑΠ' ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ	58-59
ΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΔΙΣΚΟΓΡΑΦΙΑ	60-61
ΔΙΣΚΟΚΡΙΤΙΚΗ	62-68
ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΣΤΟ ΝΤΕΦΙ	69-72

ΚΤΗΝΗ ...

Για πολλά χρόνια τα ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ των αγοριών και των κοριτσιών με τα ονειροπόλα μάτια, που σφάχτηκαν, κήηκαν ζωντανά ή κατακομματιάστηκαν από το αμερικανοκίνητο ισραηλινό ΤΕΡΑΣ, θα πλανιούνται όχι μόνο πάνω από τη σφυροκοπημένη ΓΗ ΤΟΥΣ και τα χαλάσματα των σπιτιών τους, αλλά και μέσα στη ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ αυτών, που κάτι τους έχει απομείνει απ' αυτήν.

Λόγια συμπαράστασης, λόγια αλληλεγγύης, λόγια αγανάκτησης... είναι ΛΟΓΙΑ... ΛΟΓΙΑ... ΛΟΓΙΑ...

Βρωμερά υποκείμενα, Ρήγκαν - Μπέγκιν - Σαρόν - και-όλοι-οι-όμοιοί-σας, ναζήδες, κτήνη, το ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΑΣ είναι τόσο προμελετημένο, τόσο επαγγελματικό, τόσο ειδεχθές και τόσο στυγερό, που σιχαίνομαι και να ΣΑΣ ΦΤΥΣΩ.

ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ...

Συνδρομές:

Εσωτερικού για ένα χρόνο	1.200 δρχ.
Για έξη μήνες	600 δρχ.
Επιχειρήσεις	2.500 δρχ.
Σπουδαστές Ωδείων	900 δρχ.

Εμβάσματα - Επιταγές:

Γιάννης Διαμαντόπουλος
Εθνάρχου Μακαρίου 30
Λυκόβρυση

Για αναδημοσίευση κειμένων-σχεδίων
και φωτογραφιών από το ΝΤΕΦΙ
απαιτείται άδεια από τον εκδότη.

ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΔΕΝ ΤΕΛΕΙΩΝΟΥΝ ΟΠΟΤΕ ΒΑΡΕΘΟΥΝ ΟΙ ΕΝΟΡΚΟΙ...

ένα «γράμμα»
του ΑΚΗ ΠΑΝΟΥ

Ο πολιτισμένος κόσμος είναι ζούγκλα. Ο άνθρωπος είναι υποχρεωμένος μέσα σ' αυτή τη ζούγκλα να κάνει οτιδήποτε για να επιβιώσει. Οι πιο πολλές δραστηριότητες μέσα σ' αυτή τη ζούγκλα είναι υποχρεωτικές, και σπάνια αρεστές. Συχνά, ένα απόλεμο χορτοφάγο θα αναγκαστεί να αμυνθεί χάνοντας τη ζωή για να γλυτώσει τα μικρά του ή το ταίρι του ή για να περιφρουρήσει την περιοχή του. Απελπισμένα ο καθένας προσπαθεί να αποφύγει τις συνέπειες του νόμου της ζούγκλας άσχετα με το αν είναι αναγκασμένος να τις υποστεί. Μερικά ζώα και μερικοί άνθρωποι δεν δέχονται να διαβιώσουν με τους τρόπους που επιβάλλει η ζούγκλα. Όποιος ανήκει σ' αυτή την κατηγορία παίρνει τα βουνά μπαίνει σε μοναστήρι, αυτοκτονεί, κ.λ.π. Οι πολλοί, το σύνολο σχεδόν, πειθαναγκάζονται να αναπτύξουν μια κάποια ζουγκλική δραστηριότητα προκειμένου να «διέλθουν». Κάτω από αυτή τη λογική οι πάντες είναι δικαιολογημένοι για οτιδήποτε κάνουν.

Ανθρώπους σκοτώνει ο δῆμιος, αλλά αυτή είναι η δουλειά του, μπορείς να τον κατηγορήσεις; Είναι κι αυτό μια κοινωνική δραστηριότητα. Όλα επιτρέπονται, γιατί όλα είναι μια κοινωνική ανάγκη, και η κλοπή και η ρουφιανιά και ο φόνος, ΟΛΑ!! Δεν μπορείς να κατηγορήσεις έναν γορίλα πιστολέρο γιατί σκότωσε. Θα σου πει: Αυτή είναι η δουλειά μου, στη βία, βία.

Ούτε τους στρατιώτες που αποτελούν ένα εκτελεστικό απόσπασμα μπορείς να κατηγορήσεις. Γι αυτούς ο φόνος είναι καθήκον. Δεν μπορείς να κατηγορήσεις έναν κλέφτη γιατί έκλεψε, θα σου πει: Αυτή είναι η δουλειά μου. Εγώ που δεν έχω, παίρνω από σένα που έχεις. Δεν μπορείς να κατηγορήσεις ένα ρουφιάνο γιατί ρουφιάνεψε, θα σου πει: Αυτή είναι η δουλειά μου. Εδώ ρουφιάνεψε ο κύριος Ιούδας (που ήτανε και άγιος). Η ρουφιανιά είναι μια αμει-

βόμενη κοινωνική δραστηριότητα. Όταν όμως ο φονιάς σου πει: Εγώ δεν μπορώ να πατήσω ούτε μερμύγκι, είναι για γέλια ή για φτύσιμο.

Όταν σου πει ο κλέφτης: Εγώ δεν αγγίζω ξένο πράγμα που να μου κουλαθούν τα χέρια, είναι για φτύσιμο.

Το εμπόριο, το κάθε μορφής εμπόριο, είναι κι αυτό μια «κοινωνική δραστηριότητα». Δουλειά του έμπορου είναι να εκμεταλλεύεται το έργο των άλλων και επαναλαμβάνω πως «κάνεις δεν μπορεί να κατηγορηθεί γι αυτό που κάνει» φτάνει να μην έχει την εξωφρενική ή θρασύτατη απαίτηση όντας «εκμεταλλευτής» να θεωρείται «παράγων» ή «άγιος». Το εμπόριο του ήχου είναι μια ιδιότυπη εμπορική εκμετάλλευση. Ο έμπορος του ήχου εκμεταλλεύεται ιδέες. Δηλαδή, κάποιος με κάμποσα λεφτά και λίγο μυαλό, εκμεταλλεύεται αυτούς που υποτίθεται πως έχουν πολύ μυαλό και καθόλου λεφτά. Μέχρι εδώ όλα καλά (κακά ψυχρά κι ανάποδα δηλαδή αλλά ... καλά), κανείς δεν σκέφτεται να του ζητήσει ευθύνες για αυτό που κάνει, ως την στιγμή που θάχει την αναίδια να σου πει: Εγώ προσφέρω, εγώ δημιουργώ, εγώ παίζω αγαθό ζουγκλικό ρόλο κ.λ.π. Τότε σε υποχρεώνει να τον κρίνεις σαν δημιουργό, σαν άνθρωπιστή κ.ο.κ.

Μια λεπτομέρεια. Όταν απευθυνόμουν στο έμπορο που μ' ανάγκασε να φάω τις ώρες μου για να γράψω τα πάρα κάτω χρησιμοποιούσα πληθυντικό, λογαριάζοντάς τον σαν έμπορο. Δηλαδή σαν άνθρωπο από ξένο για μένα ανέκδοτο. Αυτό παρά το ότι εκείνος μου μιλάει πάντα στον ενικό. Μιας όμως και παίρνει τη θέση πολιτιστικού παράγοντα, μιας και παρουσιάζεται σαν δημόσιο πρόσωπο, ο πληθυντικός νομίζω πως είναι τύπος χωρίς ουσία, και τούτο δώ το σχόλιο δεν έχει άλλο σκοπό, πέρα από το να μπούμε όσο γίνεται πιο απλά και πιο μέσα στην ουσία.

Αγαπητέ Μάκη

Πάντοτε όλους εσάς που έχετε την εκμετάλλευση του τραγουδιού και των ανθρώπων που το «παράγουν», σας είδα και σας αντιμετώπισα σαν κακούς εμπόρους. Όλοι σας λίγο ή πολύ βγάλατε και βγάζετε λουρίδες από την πλάτη μας. Όλοι σας είχατε την εγκληματική τάση να χρησιμοποιείτε την δύναμη που σας δίνει η μορφή της εμπορικής σας επιχείρησης, εναντίον των ανθρώπων που δημιούργησαν αυτή την επιχείρηση. Μέχρι τώρα όμως, δεν θυμάμαι κανέναν άλλο που να είχε το δικό σου ανδρισμό, να βγεί και να ομολογήσει (καμαρώνοντας μάλιστα) πως επηρέασε κατά τα συμφέροντα και την κρίση του τα πολιτιστικά μας πράγματα. Λυπάμαι, που είμαι εγώ αυτός που θα σχολιάσει την βαρύγδουπη συνέντευξή σου. Λυπάμαι, γιατί μόλις πριν δυό μήνες κυκλοφόρησε η τελευταία μου δουλειά από την εταιρεία σου και η αναίδια μου ασφαλώς θα έχει επιπτώσεις στην πορεία της. Όμως, έτσι ή αλλιώς για φούντο την προορίζεις. Λυπάμαι ακόμη, γιατί συμβαίνει να είμαι αμόρφωτος. Και τα πολιτιστικά θέματα είναι για τους μορφωμένους.

Για τα «Νόμπελ», για τους «βουλευτές», για τη «Στέλλα», και φυσικά για τους δισκέμπορους. Όμως, εσείς οι «μορφωμένοι» μας τάχετε «θολώσει» τόσο που δεν νομίζω

πως ένας αμόρφωτος θα μπορούσε να τα «θολώσει» περισσότερο. Αφορμή για τούτο δώ το σχόλιο είναι η συνέντευξη που έδωσες στον κ. Δημήτρη Γκιώνη και που δημοσιεύτηκε στην «Ελευθεροτυπία» στις 26 και 27 Απριλίου. Είχε προηγηθεί η δημοσίευση μιας δικής μου συνέντευξης στην ίδια εφημερίδα παρμένη από τον ίδιο δημοσιογράφο στις 22 Απριλίου και είχε δημοσιευτεί στα «Νέα» η συνέντευξη που είχε δώσει ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ στον Λεφτέρη Παπαδόπουλο (25 και 26 Φεβρουαρίου). Ακόμα είχα δώσει στον Λεφτέρη Παπαδόπουλο την συνέντευξη που δημοσιεύτηκε στα «Νέα» στις 29 Απριλίου, το περιεχόμενο της οποίας «πιθανόν» να είχε τεθεί υπ' όψιν σου (πιθανόν λέω).

Τόσο ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ όσο και η αφεντιά μου, είχαμε το θράσος να θίξουμε τα «είδωλα» πούχει δημιουργήσει το «μηχάνημα» του οποίου οι δισκογραφικές εταιρείες «κλάσεως» είναι το πρώτο γρανάτζι. Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ περιέγραψε τον τρόπο που μετατράπηκαν από «ζυγά» σε «μονά» και «καλουπώθηκαν» τα «λαϊκά» Θεοδωράκια άσματα της περιόδου του '60 από τον ίδιο τον ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗ και τον Μ Χιώτη (ξέχασε βέβαια να πεί πως το «καλούπωμα» των θεοδωρακίων «λαϊκών» ασμάτων μετά την αποχώρηση του Χιώτη και του ΙΔΙΟΥ

ανέλαβαν ο Κώστας Παπαδόπουλος και ο Λάκης Καρνέζης) και ανέφερε για πολλοστή φορά την «αχαράκτηριστη» αξίωση που έχεις, εκμεταλλευόμενος «αναγκαστική» υπογραφή του, να υποταχτεί για να «επιζήσει».

Εγώ πάλι, είπα πως: Ο Θεοδωράκης ουσιαστικά έχει «τελειώσει» εδώ και δεκαπέντε χρόνια. Και πως: η πολιτικοποίηση, η ηρωποίηση, το βουλευτικό κ.λ.π. αποτελούν την καλλιτεχνική του βάση. Ακόμα, σε ένα σημείωμα που σούδωσα για να μπει στο οπισθόφυλλο του δίσκου «Θέλω να τα πω», ειρωνευόμουν το «Νόμπελ». Το «μεγάλο» αυτό βραβείο, που η μοναδική του αξία για όσους δεν έχουν «τσιμπές στο μυαλό» είναι τα κάποια εκατομμύρια που το συνοδεύουν. (Νόμπελ ΕΙΡΗΝΗΣ έχουν πάρει οι εντιμώτατοι κύριοι Μπέγκιν ... και Κισίγκερ!!!) Έτσι λοιπόν, αφού πρώτα «λογόκρινες» το σημείωμα που σούδωσα για τον φάκελλο του δίσκου, διαγράφοντας τη λέξη «Νόμπελ» και λέγοντάς μου: Ξέρεις ... μ' αυτούς τους ανθρώπους συνεργαζόμαστε!! (λες και την στιγμή εκείνη μαζί δεν συνεργαζόμαστε), έδωσες και στον κ. Δημήτρη Γκιώνη την συνέντευξη που έδωσες, με σκοπό να μας κολλήσεις στον τοίχο, να δηλώσεις το σεβασμό σου στους «μεγάλους μας συνθέτες και το έργο τους», ζητώντας με την ευκαιρία αναγνώριση και του δικού σου «πολιτιστικού έργου». Ας δούμε λοιπόν, που στηρίζεις αυτή σου την αξίωση. Ας δούμε «πόση» και «τι είδους» αλήθεια υπάρχει στα γραφόμενά σου.

— Έξι γενιές καλλιτεχνών επικοινωνήσαν με το πλατύ κοινό μέσα από τον φωνόγραφο της Μίνως από το 1928 μέχρι σήμερα ξεκινώντας από τον Βαμβακάρη και τον Νίκο Χατζηαποστόλου.

— Πρώτα - πρώτα Μάχη τις «γενιές» δεν τις μετράς ανθρώπινα αλλά κουνελίσια. Από το 1928 μέχρι σήμερα πέρασαν 54 χρόνια, και οι γενιές είναι «σχεδόν» τρεις και όχι έξι. Με τη δική σου λογική, οι άνθρωποι πρέπει να έρχονται σε «επαφή» στα οκτώ τους χρόνια, και να τεκνοποιούν στα εννιά! Αυτό το σημειώνω για να φανεί η σπουδή σου για την ακρίβεια των όσων μας λες παρακάτω. Και σε ρωτάω: Μήπως αγαπητέ Μάχη θα ήταν πιο σωστό να πεις πως: Τρεις γενιές καλλιτεχνών «έθρεψαν και δημιούργησαν» την εταιρεία που κληρονόμησες από τον πατέρα σου, καθώς και την «αδελφή» Κολούμπια; Ποιο «πλατύ» κοινό είχαν στην διάθεσή τους οι δισκογραφικές εταιρείες τότε, που υπήρχαν πέντε γρόσες γραμμόφωνα όλα κι όλα; Σε ποιο «πλατύ κοινό» δώσανε το τότε «λαϊκό» τραγούδι; Μήπως στο κοινό του «μεγάλου μας συνθέτη» Νίκου Χατζηαποστόλου; Μα αυτό το κοινό, το λαϊκό τραγούδι, το αντιμετώπισε πάντα σαν πανούκλα.

— Όταν, για πρώτη φορά, ο Μάρκος μπήκε στο στούντιο κι ακούμπησε τα δάχτυλά του στις χορδές του μπαγλαμά του κι ακούστηκαν οι πρώτοι του ήχοι, ο τότε μεγάλος συνθέτης μας Νίκος Χατζηαποστόλου του είπε: Αγαπητέ Μίνω, μ' αυτό το είδος της μουσικής που θέλεις να επιβάλλεις προσβάλλεις το κύρος και της εταιρείας σου και των συνεργατών σου.

Ακόμα και σήμερα κάνετε επανεκδόσεις των σαχλοπερετικών κατασκευασμάτων, το δε ραδιόφωνο δεν αποφασίζει να απαλλαγεί και να μας απαλλάξει, ούτε από τη γηραιά κυρία Μίνα Χατζηαποστόλου, σύζυγο του εκλιπόντος «μεγάλου μας συνθέτη», που παίζει το ρόλο του θεματοφύλακα για τους εναπομείναντες επιζώντες εραστές του είδους, που για αυτούς δεν έχει αλλάξει, ούτε πρόκειται να αλλάξει τίποτα, έχοντας μόνιμες εκπομπές «κληρονομικό δικαίωμα». Αυτοί οι παθιασμένοι λαϊκομάχοι ήταν το «πλατύ κοινό», που είχαν οι εταιρείες. Μ' αυτό το κοινό έδωσαν οι εταιρείες στο Μάρκο και τους άλλους την ευκαιρία να επικοινωνήσουν; Οι λαϊκοί καλλιτέχνες, που εκμεταλλεύτηκαν και εξακολουθούν να εκμεταλλεύονται και μετά τον θάνατο οι εταιρείες, «λειτουργούσαν άπαντες». Είχαν ο καθένας τους το «στενό» προσωπικό κοινό, που συγχωνεμένο αποτέλεσε το «πλατύ

κοινό», που είχαν από κει και πέρα οι εταιρείες στην διάθεσή τους για να του πλασάρουν τα αρεστά τους μουσικά είδη σε αντικατάσταση του λαϊκού τραγουδιού και των «άξεστων» ανθρώπων του. Κυρίως αυτών.

Πέρα από την οποιαδήποτε «άλλη» σκοπιμότητα, λόγοι πρακτικής ανάγκης επέβαλαν τον αποκεφαλισμό των λαϊκών δημιουργών και τον «τεχνικό» εκφυλισμό του έργου τους. Μπορούσαν να περιμένουν οι αδελφές εταιρείες τότε θα νταλκαδιαστεί ο κάθε Μάρκος για να γράψει καμιά Φραγκοσυριανή, ή τότε θα μερακλωθεί ο κάθε Τσιτσάνης για να γράψει ξέρω γω τι; Το λαϊκό τραγούδι, Μάχη, ποτέ δεν χρειάστηκε μεγάφωνα για να ακουστεί. Τα μεγάφωνα χρησιμοποιήθηκαν για να πνίξουν τη φωνή του, και τότε και τώρα. Οι περιθωριακοί δεν είναι αρεστά μέλη στις οργανωμένες κοινωνίες, ούτε αυτοί ούτε η «κουλτούρα» τους. Γίνονται δεκτοί όποτε δεν γίνεται αλλιώς.

Αλλά και τότε πάλι, γίνεται μια τέτοια επιλογή έργων και μια τέτοια παρουσίαση προσώπων, που να θεωρείται «δικαιολογημένη» από την κοινή γνώμη (την «διαμορφωμένη» από το σύστημα) ή εκ νέου τοποθέτησή τους στο περιθώριο. Πως μπορεί ένα «κοινό», τεχνικά κομματι-κοποιημένο και ψευτοβλεπόμενο να δεχτεί σαν «δικά του», τη χολή και την αντίρρηση ανθρώπων, που χώρος ζωής, δημιουργίας και θανάτου τους, είναι το περιθώριο;

Η «ομοούσιος και αδιαίρετος τριάς», που αποτελούν η πολιτική — η οργανωμένη θρησκεία — και το εμπόριο, πολύ θα ήθελε να εξαλείψει από προσώπου γης αυτούς τους περιθωριακούς και οτιδήποτε «δικό» τους. Επί Με-

ταξά, το λαϊκό τραγούδι, που φέρει την «ειδική» ονομασία «ρεμπέτικο», απαγορεύτηκε και αντικαταστάθηκε βίαια. «Ευρωπαϊκή» μουσική «πλασάρανε» τότε οι εταιρείες με στίχους σαν τους παρακάτω:

Κατερίνα, μωρή Κατερίνα

*με τέτοια νιάτα γιατί πλένεις πιάτα
παράτα όλες σου, τις κατσαρόλες σου
κι άντε παντρέψου κάνα νιό Κατερινιό.*

Λαϊκίζοντες στίχοι κάλυπταν περίτεχνα τη μουσική φόλα που έριχνε το σύστημα στα σκυλιά (στον κόσμο ήθελα να πω, αλλά για το σύστημα το ίδιο κάνει). Με κάτι τέτοια τράφηκε τραγουδιστικά η προπολεμική γενιά και με Λέχαρτ και με Στράους εξελληνισμένους από τους «μεγάλους μας συνθέτες». Της Ρίρικας το τραγούδι που είχε «ποδάρι», σκέρτσο, νάζι, και ήταν «πράμα παιδί μου γερό» και με «γαμπίτσα, γαμπίτσα αφράτη και ροζέ». Μάλλον λησμόνησε ο Μπαμπάς σου Μάχη να σου πει πως αυτά πλασάριζαν οι εταιρείες τότε στο «πλατύ κοινό», που τους είχαν προσφέρει ακούσια οι αγράμματοι ρεμπέτες με το προσωπικό «στενό» κοινό. Το λαϊκό τραγούδι ήταν και είναι για τις εταιρείες σας ένα «απεχθές είδος με πολλαπλή χρησιμότητα». Είναι ο Δούρειος ίππος που «βοήθησε τις εταιρείες να καταλάβουν τη μάζα». Είναι η «πρώτη ύλη» για την παραγωγή των λαϊκόμορφων κατασκευασμάτων που ξεκινώντας από τα «αρχοντορεμπέτικα» Σουγιούλ και CIA μεταμορφώθηκαν σε «κουλτουροχατζιδάκια» (και CIA), για να μετατραπούν σε «πολιτικοθεωράκια» (πάντα και CIA), να εξελιχτούν σε «Κατσαροχατζηνάσια» (με περισσότερη CIA) και να καταντήσουν «Ανδριοπουλομικρούτσια», που αυτά πια είναι σκέτα CIA, και συ Μάχη κοροϊδεύεις τους πάντες λέγοντας πως μέσα σ' αυτό τον όγκο της ... (θου φυλακήν τώ στόματί μου κύριε).

— Τα ταλέντα δεν χάνονται και πως κάθε καλλιτέχνης που έχει ταλέντο και έχει κάτι καινούργιο να πει οπωσδήποτε δεν είναι δυνατόν να μη μπορέσει να το πει κι ακόμα λες πως και να θέλουμε δεν μπορούμε να θάψουμε ταλέντα!

Τα ταλέντα χάνονται Μάχη όταν κρύβονται κάτω από τους προβαλόμενους υποτακτικούς σας. Τον ξέρεις (για

παράδειγμα) τον Κώστα τον Σιμόπουλο; Είναι αυτός που έγραψε το τραγούδι «Σπασμένα τριαντάφυλλα» που οικειοποιήθηκε ο Μπιθικώτσης (πειθαρχημένο εργαλείο του συστήματος και επικίνδυνο λόγω προηγούμενης θητείας στο λαϊκό τραγούδι) και που χρησιμοποιήθηκε σαν «πατρόν» για τραγούδια σαν το «Παλιό κανόνι», «Πίσω από τις καλαμιές», «Πούναι τα χρόνια», «Τι να φταίει» και πολλά-πολλά άλλα. Ξέρεις που το «θάψατε» αυτό το ταλέντο; Είναι θυρωρός σε κάποιο στούντιο τηλεόρασης με ένα μπουκάλι οινόπνευμα μονίμως στην τσέπη ανίκανος πια για οτιδήποτε άλλο. Έχετε ένα «άλλοθι» Μάκη. Οι πιο πολλοί από αυτούς που «θάψατε» δεν φάνηκαν ποτέ. Δεν υπάρχει δηλαδή το «σώμα του εγκλήματος», υπάρχουν όμως αυτοί που κάποτε λίγο ή πολύ «φάνηκαν» και που θάφτηκαν (στην κυριολεξία) μετά. Σε ποια ηλικία πέθανε ο Χιώτης και από τι, ξέρεις; Ο Καραπατάκης, ο Νταράλας, ο Τζουανάκος,.... Μπατήρης πέθανε ο Στράτος Παγιουμτζής, αφού σας τάχε δώσει όλα και τούχατε κλείσει την πόρτα.

Τα τελευταία τραγούδια του, που ήτανε δικά μου και έχουν ηχογραφηθεί με το ψευδώνυμο Φώτης Γκιώκας, τα πήρε και τα γύριζε από εταιρεία σε εταιρεία. Στο τέλος δέχτηκε να τα ηχογραφήσει η Πολυφώνη!

Στη β' θέση του Ευαγγελισμού πέθανε ο Μάρκος Βαμβακάρης με έναν κουβά αηδία μέσα του για όλους σας. Τον είδα το τελευταίο βράδυ της ζωής του. Δίπλα του ήταν μόνο η γυναίκα του! Τα παιδιά του είχαν φύγει λίγο πιο πριν, είχαν πάει να κυνηγήσουν το μεροκάματο. Τι άραγε θα έπρεπε να σας είχε δώσει για να του εξασφαλίσετε μια πιο ανθρώπινη ζωή ή τουλάχιστον έναν πιο αξιοπρεπή θάνατο;

Ο Μάρκος που τον «ανακάλυψε» ο πατέρας σου(!) όταν του χτύπησε την πόρτα σαν ζητιάνος με το μπαγλαμαδάκι του κρυμμένο μέσα στην τσέπη του παλτού του. Και συ Μάκη μιλάς για «σωστές εκτιμήσεις»! Το τι θ' αποτελούσε το λαϊκό τραγούδι με τη μορφή του δημοτικού ή του ρεμπέτικου για την πορεία του ελληνικού τραγουδιού και για την ιστορία του (όποτε γραφτεί καθαρά) ούτε και το είχαν διανοηθεί ο μπαμπάς σου ή ο κύριος Νίκανδρος. Εμπόρευμα προς εκμετάλλευση και είδος προς «εκφυλισμό» ήταν για σας όλους το λαϊκό τραγούδι, και οι άνθρωποι του ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ. Η «αμοιβή» του Μάρκου για όσα σας έδωσε και σας δίνει ακόμα και μετά το θάνατό του, ήταν η χαρτούρα που τούδιναν τα φιλαράκια του στα ταβερνάκια της Κοκκινιάς που πήγαινε κι έπαιζε μόνος ή με τα παιδιά του για να στήσει τσουκάλι, και θάφτηκε στο νεκροταφείο της Κοκκινιάς. Το «πρώτο» είναι κατηλειμμένο από πολιτικάντιδες, ιερωμένους και λεφτάδες. Τόσο εκτιμήθηκε ο Μάρκος σαν «πρόσωπο» από σας τους δυσκοπαραγωγούς που ξεζουμίσανε τους Μάρκους. Το δε έργο του εκτιμήθηκε τόσο σωστά, που όταν θέλησες να ξανακυκλοφορήσεις τα τραγούδια του αποτίοντας «φόρο τιμής στο ταμείο σου» διαπίστωσες πως δεν υπήρχαν στο «αρχείο» σας πολλά πράγματα από την δουλειά του και πλήρωσες συλλέκτες για να σου δώσουν την συλλογή τους, να την αντιγράψεις και να την κυκλοφορήσεις. Είπε ο «προμηθευτής» σου:

Ζήτησα του Μάκη δύο εκατομμύρια. Μου είπε: Πολλά είναι, να σου δώσω ένα, και μου δωσε ένα. Δεν κάνανε ούτε πεντακόσιες χιλιάδες.

Αυτό το εκατομμύριο αν τόπαιρνε ο Μάρκος, δεν είναι σίγουρο πως θάχε πεθάνει τότε που πέθανε. Πήρε ποτέ από σας ο Μάρκος ένα ολόκληρο εκατομμύριο;

- Και να θέλουμε δεν μπορούμε να θάψουμε ταλέντα. Έτσι μας λες και αμέσως αυτοδιαφεύδεις.

- Μια αρνητική στάση της μιάς εταιρείας προς έναν καλλιτέχνη, πολλές φορές επηρέαζε και την άλλη εταιρεία, και τότε ο καλλιτέχνης έχανε κάθε ευκαιρία για να προχωρήσει.

Αυτό είναι μια ειλικρινής ομολογία που όμως δεν έχει άλλο σκοπό από το να στηρίξει το παρακάτω

- Σήμερα όμως τα πράγματα είναι τελείως διαφορετικά και ο ρόλος των φωνογραφικών εταιρειών είναι πολύ μικρότερος.

Μάλιστα. Τότε υπήρχε το τράστ των δυο, ενώ τώρα υπάρχει η συμμορία των πέντε. Πόσες φορές τον χρόνο μαζεύσατε εσείς οι πέντε με σκοπό να εξετάσετε προβλήματα «κοινού» ενδιαφέροντος και να αποφασίσετε στη χάραξη «κοινής» γραμμής;

- Κάθε καλλιτέχνης που έχει ταλέντο και που έχει κάτι καινούργιο να πει οπωσδήποτε δεν είναι δυνατόν να μην μπορέσει να το πει.

Βεβαίως σήμερα ο καθένας όταν έχει κάτι καινούργιο να πει μπορεί να το πει. Αυτό εξαρτάται από τον ίδιο. Το πως, πόσο, και πότε θα ακουστεί αυτό που θα πει, αυτό εξαρτιέται αποκλειστικά από την «μηχανή» της οποίας οι φωνογραφικές εταιρείες είναι «πρωτεύων μοχλός».

(Τα άλλα εξαρτήματα της μηχανής Τηλεόραση - Ραδιοφωνία - Παραγγέλων Ε.Ο.Τ. - Συναυλίες - Τύπος - Κέντρα διασκέδασης θα τα «γρασάρουμε» άλλη φορά και θα δούμε πως «λειτουργούν»).

- Και να θέλουμε δεν μπορούμε να θάψουμε ταλέντα!!

Πελώριο Ψέμμα!! Και θέλετε, και μπορείτε, και θάβετε, «όλα τα κάνετε». Έδωσα το 1977 στην αδελφή σου Κολούμπια το Παρόν. Την περίπτωση την ξέρεις, τι αδελφές είσατε; Τα τραγούδια του δίσκου ήταν από αυτά που «δεν πρέπει να ακούει ο κόσμος». Απομονώθηκε ο Τρελός, έγινε «πατρόν» για να κάνετε την δουλειά σας εσείς και οι υποτακτικοί σας, και ο δίσκος «αποσύρθηκε» κι από την κυκλοφορία.

- Δεν πούλαγε θα μου πουν ασφαλώς οι φωστήρες, που για αυτά που «προορίζονται» να πουλήσουν κόβουν 100 χιλιάδες δίσκους πριν την κυκλοφορία!!

Πόσα τραγούδια έγιναν με αφορμή τον Τρελό, Μάκη; Από την εταιρεία σου μόνο, Ανδρεάδης Εδήλωσα Τρελός, Καλατζής Στη Χονολουλού, εκεί θα πάει η τρέλλα δεν πάει αλλού. Διαμάντη Πάλι τρέλλα πουλάς, και χίλια μύρια «παραπλανητικά ξεράσματα» που ανέλαβαν να πλασάρουν τα άβουλα, ανενδοίαστα «αστέρια» του «συστήματος». Και τώρα ηχογράφησα το Θέλω να τα πω. Πες μου με ποιόν τρόπο έδωσες στον κόσμο να ακούσει τα τραγούδια μου; Σε ποια διαφημιστική εκπομπή σου ακούστηκαν; Σου απαντάω εγώ: Σε καμμιά!

Απ' αυτόν τον δίσκο (που όπως και το Παρόν περιέχει τραγούδια που «δεν πρέπει» να ακούει ο κόσμος) ποια τραγούδια ξεχωρίσατε για «πατρόν»; Ο τραγουδιστής σου πάντως «έκανε την δουλειά του». Πλούτισε το ρεπερτόριό του, έβαλε το Θέλω να τα πω στο πρόγραμμα του θεάτρου που εμφανιζόταν πριν κυκλοφορήσει σε δίσκο χωρίς καν να με ρωτήσει και συ, πάλι, έκανες την δική σου παίρνοντας και πνίγοντας μια δουλειά επικίνδυνη.

Φίλος μου, που είναι «μες στα πράγματα» όταν έμαθε ότι το «πουλέν» σου επρόκειτο να πει τραγούδια μου, μου είπε: Μην είσαι κουτός, ο «μικρός» ούτε για τα τραγούδια ήρθε, ούτε για σένανε. Θέλει να τα «πει» αυτός αποκλείοντας την περίπτωση (αν συμβεί και γραμμοφωνήσει) να τα πει ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ. Λες πως δεν τάχουν κουβεντιάσει με τ' αφεντικό του;

Τίποτα δεν λογαριάζει το σύστημα προκειμένου να κάνει τη δουλειά του. Θάβετε, εκβιάζετε, χαλάτε χαρακτήρες και συ για όλα αυτά θες και «αναγνώριση». Ξέρεις τι ήτανε για μένα ο Γιωργάκης ο Νταράλας πριν κάνω δουλειά μαζί του; Ήτανε το καλό σεμνό παιδί του φτωχοδιάβολου του φίλου μου του Λουκά και της κ. Σουλ-

τάνας. Ένα παιδί, που κατέβαζε τα μάτια όταν σου μίλαγε και κοκκίνιζε, ένα παιδί που χαιρόμουν αφάνταστα κάθε φορά που τύχαινε να το συναντήσω. Κι όταν ήρθε να κάνουμε δουλειά μαζί, αυτό το παιδί διαπίστωσα πως δεν υπάρχει πια. Τώρα λέγεται Νταλάρας (εσύ τον βάφτισες;) Τον κάνατε να αισθάνεται ντροπή που είναι γιός του πατέρα του. Την μητέρα του τη φωνάζει Τάνια. Το όνομα Σουλτάνα είναι πολύ «μπανάλ» για ένα «αστέρι» σα κι αυτόν. Τώρα είναι ένας «λαϊκός σταρ» με επίχρυση μπαταρία στο μπάνιο. Τώρα είναι ένας ψυχρός «πλασιέ» της εταιρείας σου, μια «ανασφαλής» βεντέτα της χειρότερης μορφής, ένας κακότροπος τραγουδιστής που τα ξέρει όλα και δεν χρειάζεται (ούτε μπορεί) πια να μάθει τίποτα άλλο. Τώρα είναι ένας τριαντατριάρης, που δίνει παράσταση και πιστεύει πως είναι ο κατάλληλος να κάνει ιστορία και να παρουσιάσει «εξήντα» χρόνια λαϊκό τραγούδι, κάτι που δεν αποφάσισε να κάνει ούτε ο Τσιτσάνης. Είναι κι αυτό μια πτυχή του πολιτιστικού σας έργου.

Ο Γιώργος δεν είναι ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ. Το ξέρει. Είναι αφομοιωμένος από το σύστημα, αλλά όχι κουτός. Στάθηκε όμως στον τύπο που του δημιουργήσατε. Ο Γιώργος δεν είναι ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ, επαναλαμβάνω. Έχει όμως και τις τεχνικές και τις ηχητικές ή φωνητικές δυνατότητες να είναι σε κάθε καινούργια του ερμηνεία και «κάπως αλλοιώς». Πώς; Μα ας ρωτήσει ένα μεγάλο ηθοποιό. Σίγουρα, αν ο ηθοποιός είναι πραγματικά μεγάλος, θα του πει:

«Εμένα ρωτάς, πώς και πόσο αλλοιώς πρέπει νάσαι; Ρώτα το «ρόλο». Εγώ αυτόν ρωτάω.» Βεβαίως, αυτή περίπου την απάντηση θα πάρει αν ρωτήσει έναν ηθοποιό «πραγματικά μεγάλο». Εκεί μετρίεται το «μπόι» του κάθε ερμηνευτή, του κάθε είδους. Το καλλιτεχνικό του μπόι είναι ανάλογο με την (όσο γίνεται) τελειώτερη ταύτισή του με το «έργο», την ποικιλία του ύφους των «έργων» που αποδίδει, συν την τελειότητα της «ταύτισης με το έργο», και αυτά τα δύο, «επί του όγκου των έργων που τα πέτυχε». Όλοι οι «τραγουδιστές μας» απλώνουν τον εαυτό τους απάνω στο έργο που υποτίθεται πως αποδίδουν. Αφίνοντας πάντα να φανεί ο τύπος τους σε ο,τιδήποτε αποδώσουν. Έτσι τελικά, διαμορφώνουν έναν τέλειο «τύπο» αλλά φευ... τύπο. Και οι ΜΕΓΑΛΟΙ καλλιτέχνες δεν είναι «τύποι». Μπορεί ένας καλλιτέχνης να είναι μεγάλος καλλιτέχνης «στον τύπο του», αλλά απ' το ΜΕΓΑΛΟ καλλιτέχνη, αυτό το «στον τύπο του» λείπει. Σε όσο περισσότερους «τύπους» έχει ο καλλιτέχνης τέλεια ταύτιση, τόσο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ είναι.

Το συνηθισμένο είναι να βάλεις το ρόλο μέσα σου. Το ΜΕΓΑΛΟ να μπει εσύ μέσα στο ρόλο.

Η «πείρα» του Γιώργου, γιατί έχει ακούσει (και αργότερα παίξει) τόσα πράγματα, δεν τον αφήνει να τυποποιηθεί «απολύτως». Πάντως, ο ίδιος προσπαθεί όσο μπορεί να το πετύχει.

Ο Πάριος το έχει πετύχει απόλυτα. Έχει κατορθώσει να γίνει τόσο «στενά χαρακτηριστικός τύπος», που χωράει να περάσει μέσα από μια ακουστική χαραμάδα. Μετά τον τελευταίο του δίσκο (απ' τον οποίο άκουσα εκείνα που του διαφημίζει η εταιρεία), νομίζω πως δεν έχει μεγάλες «ηχοπλαστικές ικανότητες» χωρίς αυτό να σημαίνει, πως δεν είναι «καταπληκτικός τεχνίτης». Τον εμποδίζει να «πετύχει» σε ποικίλους ρόλους το «χρώμα» του, (ή η χροιά του). Οποιοσδήποτε «τύπος» τραγουδιού ισοπεδώνεται απ' τον δικό του «τύπο». Ακούγοντας τον Πάριο, είναι σαν ν' ακούω το ίδιο τραγούδι συνεχώς, που δεν χρειάζεται καν να ψάξω τι λέει, από κάποια φωνή σωστή και τεχνική, που δεν με ενοχλεί καθόλου, αντίθετα, μου επιτρέπει (χαμηλώνοντας το μηχανήμα που ακούω) ακόμα και να κουβεντιάσω. Είναι μια φωνή πιο «ευκολοδούλευτη» απ' τη φωνή του Γιώργου για το Σταρ Σύστημα, που «ξοδεύει» ακριβώς για να τυποποιήσει κι ύστερα με μέσον αυτόν τον «σταρ-τύπο» που δημιούργησε να «πλασάρει» τ' άλλα

όποια κατασκευάσματά του.

Εδώ μπορεί να διακρίνει κανείς έναν απ' τους λόγους, (τον σπουδαιότερο ίσως, για μένα) που κάνει τον ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗ «ασύμφορο» για τις εταιρείες του σταρ-σύστημα, παρά τα οποιαδήποτε μεγάλα κέρδη που έχει απ' αυτόν. Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ ούτε είναι, αλλά ούτε και μπορεί να γίνει «τύπος». Έχει τραγουδήσει όσα «είδη» έχουν τραγουδήσει όλοι οι άλλοι τραγουδιστές «σας» μαζί. Πέρα από την τραγουδιστική «φόρμα» που αναγνωρίζεται σαν «είδος» του, τραγούδησε δημοτικά είκοσι χρόνια πριν τα «ανακαλύψουν» και τα μαγαρίσουν οι βιαστές τους. Τούρκικα, ελαφρά, ελαφρολαϊκά, κουλτουριάρικα και πολιτικά στην αρχή ακόμα της «επιδημίας», και σεις απ' όλη αυτή την ιστορία περιμένατε να βγει κάποιος «τύπος». Όμως Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ όλα (μα όλα) τα τραγούδια που είπε, τα αντιμετώπισε σαν «ρόλο» και η προσπάθειά του δεν είχε άλλο σκοπό από το να δώσει τον «τύπο του ρόλου», πράμα αδύνατο για κάθε τραγουδιστή με «έναν τύπο». Μέσα απ' αυτήν τη σωστή απόδοση των διαφόρων τραγουδιστικών «τύπων» ξεπήδησε αργά-αργά και φυσιολογικά το φαινόμενο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ. Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ σας έχει δώσει ένα «υλικό», που μπορείτε να το «ανακυκλώνετε» στην ίδια ανέξοδη εκτέλεση. Ποιός από τους τραγουδιστές που «βιδώσατε» στο μυαλό του κόσμου σαν «μεγάλους» σας έχει δώσει τέτοιο υλικό; Έτσι κουκουλώνετε κάθε τόσο την απουσία του. Τον πολεμάτε με το δικό του σπαθί. Τις «διαφορές» με τον ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗ τις λύνετε όποτε θέλετε, αλλά δεν θέλετε. Ξέρετε πολύ καλά γιατί. Κάτω απ' τη σκιά του χάνονται «άπαντες». Πόσο περισσότερο «κάτω από την παρουσία του». Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ είτε ξανατραγουδήσει, είτε δεν ξανατραγουδήσει, τη «δουλειά σας την έκανε». Η μέχρι τώρα δουλειά του φτάνει και για να «κονομάτε» αιωνίως εσείς και για να μαθαίνουν (όσο μπορούν) πώς να ανοιγοκλείνουν το στόμα τους οι «κουλτουροτελάληδες» που πλασάρετε. Την υπόθεση ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗ την αφήσατε να «ξεχειλώσει» τόσο, αλλά και την «υποβιβάσατε» τόσο, ώστε πολλοί ακούσιοι υπήκοοι του συστήματος να αναρωτιούνται «δικαιολογημένα»: Τι θα γίνει μ' αυτή την ιστορία; Εντάξει, ο Καζαντζίδης τραγούδησε, καλά μας τάπε, υπάρχουν κι άλλοι. Δεν θα τελειώσει ποτέ αυτή η ιστορία; Μα όχι. Πώς να τελειώσει;

Οι δίκες δεν τελειώνουν όποτε «βαρεθούν οι ένορκοι». Τελειώνουν όταν βγει η απόφαση και η απόφαση δεν βγαίνει ποτέ πριν εξεταστούν όλα τα στοιχεία και όλοι οι μάρτυρες. Στην υπόθεση ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗ, τα περισσότερα στοιχεία που έχουν εξεταστεί είναι «πλαστά» και αμφισβητήσιμα. Πολλοί από τους μάρτυρες, είναι ψευδομάρτυρες ή και πλανημένοι. Ακόμα και ορισμένοι «δικηγόροι» παίζουν το ρόλο «συνήγορου του διαβόλου». Ε, όχι, λοιπόν. Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ δεν είναι κάποια περίπτωση που μπορεί να την αντικαταστήσει μια άλλη περίπτωση. Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ είναι ένα εστιατόριο, που ο καθένας από μας μπήκε και κολάτισσε το φαί που ήθελε. Ο ακροατής την απόλαυση, οι συνθέτες και οι στιχουργοί την απόλαυση, την καθιέρωση, την υπεραξία, το κέρδος. Οι άλλοι τραγουδιστές «φάγανε» το μάθημα, ο κομματισμός αυτή τη στιγμή του τρώει το μυαλό «σωτέ» και δίνει παραγγελία σε «κάποιο γκαρσόνι» να του φέρει και τη γλώσσα του «στιφάδο». Όσο για σας Μάχη, εσείς τον έχετε παραγγείλει «ολόκληρο και ψητό». Λυπάμαι, κύριοι, αλλά έχετε κάνει λάθος. Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ δεν «τρώγεται» ούτε «αντικαθίσταται». Αυτό συμβαίνει με τους «τύπους» που και τρώγονται εύκολα (μιας και η «κουζίνα» τους αποτελείται από ένα «σάντουιτς» όλο κι όλο), και «αντικαθίστανται» από ένα άλλο αστεράκι, που για το «φτιάξιμό» του το σύστημα ξόδεψε «τόσο ή λίγο

περισσότερο». Για να κάνετε «τύπο» κάποιον «αφομοιωσιμολ» Πάριο, δεν χρειάζονται πολλά, είναι «έτοιμος τύπος». Για έναν «πολυδιάστατο» (Νταλάρα ή Κλωναρίδη), ξεδεύετε κάτι παρά πάνω. Για να τυποποιήσετε κάποιον ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗ, δεν φτάνουν τα κεφάλαια των εταιρειών σας. Έτσι είναι. Πολλοί τα «αντιλαμβάνονται», αλλά κανένας δεν τα λέει. Εγώ όμως «θέλω να τα πω» και θα τα πω όπως τα κατάλαβα και όσο το μπορώ. Όχι, γιατί είναι «φίλος μου και κολλητός μου». Βλεπόμεστε τόσο σπάνια, που ξεχνάει ο ένας τη «φάτσα» του άλλου. Ούτε γιατί πρόκειται να τραγουδήσει τραγούδια μου. Έχω έξη τραγούδια μου με τη φωνή του. Αρκετά, ή μάλλον πολλά. Ο ΚΑΖΑΝΤΖΙΔΗΣ θα πρέπει να τραγουδάει 1-2 τραγούδια καθενός, που «γράφει», κυρίως των «νέων». Όχι για τίποτ' άλλο, αλλά για να πλένουν το στόμα τους όταν μιλάνε. Αυτά όλα τα λέω από σκέτο εγωισμό. Θέλω δηλαδή «όταν έρθει η ώρα που θα υποχρεωθούν απ' τα πράγματα να τα λένε όλοι», να μπορώ να τους πω: Αυτά που λέτε τώρα, τα έλεγα πριν από τόσα χρόνια.

Για τον ίδιο λόγο φωνάζω πως η πολιτική σας καταστρέφει τα οποιαδήποτε ταλέντα που πέφτουν στα χέρια σας. Τα μικραίνει και σαν καλλιτέχνες και σαν ανθρώπους. Σαν μνημόσυνο στα «θύματα» του συστήματός σας, ο Πάριος βρήκε να πει πως: Αυτοί που πήγαν χαμένοι δεν είχαν μυαλό! Ντροπή. Όλοι, όσοι σας έδωσαν το έργο τους οπωσδήποτε δεν είχαν μυαλό (ή άλλη λύση). Αν είχαν μυαλό θα σας τόδιναν; Είχαν όμως «έργο» κι ο Πάριος (μια πολύ καλή φωνή) ίσως νάχει μυαλό, αφού το νομίζει, δεν έχει όμως έργο, κι αυτό μπαίνει τελικά στη ζυγαριά. Ο Πάριος, ίσως δεν έχει συνείδηση γι' αυτό που κάνει (εφόσον έχει μυαλό). Στα αυτιά του κόσμου θα είναι όσον καιρό βρίσκεται πάνω στο σανίδι και τον χτυπάν οι προβολείς. Η ιστορία θα τον γράψει με μαύρα γράμματα γιατί δεν είναι τίποτ' άλλο από «ένα κουμπούρι του εκτελεστικού αποσπάσματος», που χρησιμοποιεί το «σύστημα» για να «εκτελέσει» το Ελληνικό τραγούδι. Ο Πάριος δείχνει ανήμπορος να κρίνει αυτό που κάνει. Μπορεί να κρίνει τη δική μου δουλειά χαρακτηρίζοντάς την αριστουργηματική μεν, αλλά όχι... πρωτοποριακή.

Είναι αλήθεια. Τα τραγούδια μου δεν είναι «πρωτοποριακά». Αηδιάζω αν σκεφτώ ποιο θα είναι το «τραγουδιστικό μας αύριο» μετά την απορρόφηση μας απ' τη «θετή μαμά Ευρώπη», πόσο μάλλον να συνταυτιστώ με δαύτο. Ούτε είμαι τυμβωρύχος να ξεθάψω τα κόκκαλα των προγόνων μου και να τα ροκανίσω. Δίνω φανατικά το «Παρόν» μου μέσα στο σήμερα, και θα ένοιωθα απογοητευμένος και αποτυχημένος αν τα τραγούδια μου εύρισκαν θέση στο «προχωρημένο» μυαλό και στην αμβλυμένη ψυχή του κάθε Πάριου. Για τους Πάριους, «πρωτοπορεία» είναι η Ευρωπαϊκή μουσική σούπα με τους αβανταδωρικούς στίχους του τύπου *Λυπήσου με, Σε χρειάζομαι*, που ψήνουνε κάποιες ήδη «ψημένες» σαχλογκόμενες και που προσβάλλουνε τη νοημοσύνη του «αμύητου στα πρωτοποριακά» ακροατή, αλλά και τον ανδρισμό του αν συμβεί ο ακροατής να είναι άντρας. Για άλλους «πρωτοπορεία» είναι το *Τούμπου-ζα*, για άλλους το *Κάντο χενεράλ*. Για μένα «πρωτοπορεία» είναι πριν και πάνω απ' όλα η συνειδητοποίηση του ποιός είμαι, τι μου συμβαίνει, τι κάνω, που πάω. Για μένα «πρωτοπορεία» είναι η άρνηση να ακολουθήσω τον «κοινό» κατήφορο που οδηγεί στο τίποτα, και όχι τα νεώτερα μικρόφωνα, οι νεώτερες κονσόλες, τα νεώτερα φωτιστικά, που πέφτουνε στο πρόσωπο του κάθε Πάριου και της κάθε ορυόμενης Μαρινέλλας με σκοπό να εντυπωσιάσουν και να καλύψουν το κενό των όσων λένε.

Να πώς καταντήσατε τα «εργαλεία» σας, Μάκη. Κακέκτυπα βεντέτας με πλήρη σύγχυση, που δεν ξέρουνε ούτε

τι τραγουδάνε, ούτε τι λένε, ούτε τι κάνουνε. Σ' αυτά τα εργαλεία, που τον κοιτάνε απ' υψηλού, είναι υποχρεωμένος ο λαϊκός τραγουδοποιός να παραδώσει άνευ όρων το έργο του αν δεν θέλει σαν καλλιτέχνης αλλά και σαν βιολογικό ον να πεθάνει.

Βεβαίως, έχετε το δικαιολογητικό. Ο θάνατος μερικών «περιθωριακών τραγουδοποιών» δεν είναι και μεγάλη θυσία όταν γίνεται στον βωμό της «υψηλής κουλτούρας».

Αποτέλεσμα αυτής της προσπάθειας ήταν να φτάσουν ποιήματα μεγάλων ελλήνων «και ξένων» ποιητών μέσω του τραγουδιού στο στόμα ανθρώπων που ούτε η μόρφωσή τους, ούτε το επίπεδό τους γενικά θα μπορούσε να δικαιολογήσει κάτι τέτοιο.

Ίσως ποτέ δεν θάχαν φτάσει στο στόμα του εργάτη της οικοδομής, του τεχνίτη του συνεργείου ο Ελύτης, ο Ρίτσος, ο Βάρναλης, και τόσοι άλλοι Έλληνες ποιητές, ή ο Λόρκα και ο Ναζίμ Χικμέτ, αν δεν υπήρχαν οι συνθέτες (ξέχασες το «μεγάλοι») που τους μελοποίησαν, και οι εταιρείες εκείνες που δεν φοβήθηκαν να τους υποστηρίξουν και να κάνουν τα ανοίγματα αυτά, που τα πρώτα τουλάχιστον χρόνια πολλοί τα αποκαλούσαν ατυχή πειράματα. Κι αυτό το πετυχημένο άνοιγμα προς την Εθνική μας ποίηση...

Με συγχωρείς, Μάκη, αλλά κάποιος από τους δυο μας δεν είναι καλά. Εθνική μας ποίηση ο Λόρκα και ο Χικμέτ; Τι «αβανταδωρικοί» ισχυρισμοί είναι αυτοί; Γι' αυτές τις εκμαυλιστικές ενέργειές σας δεν γκαρίζουμε τόσα χρόνια, Μάκη; Θες να σου πω κάτι; Έτσι, τελείως φιλικά, βγάλτε ότι σας κατέβει. Βγάλτε έργα, πάρεργα, περίεργα, Καραγκιόζη, παραμύθια και οι ακαθαρσίες ακόμη χρειάζονται για κοπριά. Μη προσπαθείτε όμως να κουκουλώσετε μ' αυτά το λαϊκό τραγούδι. Άδικος κόπος. Η επιτυχία σας θα είναι πάντοτε «στιγμιαία» και η ευθύνη σας ολοένα και μεγαλύτερη.

Και εν πάση περιπτώσει, όταν λες ότι όλοι αυτοί οι «μεγάλοι» φτάσανε στο στόμα του εργάτη και του τεχνίτη, εννοείς ότι ο εργάτης και ο τεχνίτης (πέρα από την ασαφή υποψία ότι μέσα εκεί κρύβεται κάποιο μήνυμα ή σύνθημα) πήρανε χαμπάρι τι θέλει να πει ο Σεφέρης και ο Νερούντα; Αν τους κατάλαβαν, τότε οι «μεγάλοι» ποιητές σου, οι «μεγάλοι» συνθέτες σου, τα Νόμπελ κι όλα τα υπόλοιπα «μεγάλα» είναι για τα σκουπίδια, είναι άχρηστα. Μιας και ο εργάτης της οικοδομής, που τους «άκουσε» και τους «κατάλαβε», εργάτης της οικοδομής ήτανε και εργάτης της οικοδομής έμεινε. Το μόνο ίσως που κατάφεραν να μάθουν στον εργάτη, είναι πώς να ανεβαίνει στη σκαλωσιά κουλτουρίζοντας και όχι περπατώντας, και πώς να χτίζει «προοδευτικότερα». Εγώ όμως δεν πιστεύω πως τους κατάλαβαν και πως είναι για πέταμα. Πιστεύω πως το παντοδύναμο «σύστημα» κατάφερε να τους πλασάρει, στηριζόμενο ακριβώς σ' αυτό. Στο ότι δεν πρόκειται να τους καταλάβουν. Αν έχεις αντίρρηση έλα να πάρουμε μια μέρα οι δυο μας σβάρνα τις οικοδομές. Θα λέμε στους εργάτες μερικούς στίχους απ' αυτούς που έχουν μελοποιήσει οι μεγάλοι σας συνθέτες, κι όταν κάποιος μας εξηγεί το «γρίφο» θα μου δίνεις μια καρπαζιά. Όταν μας λέει πως δεν καταλαβαίνει τι λένε, ή μας λέει άλλα αντ' άλλων, θα σου δίνω εγώ μία. Πάει;

ΥΓ. Σε ένα αριθμό λαϊκών τραγουδιών (που περιλαμβάνονται στην πιο «πρόσφατη» ρεμπέτικη σειρά της ΜΙΝΩΣ), από τα οποία πολλά είναι γνωστά ή και μεγάλες επιτυχίες π.χ.:

Με πολεμάς μπαμπέσκα,

Μπουζούκι μου διπλόχορδο,

Το μινόρε της αυγής,

Μες τον οντά,

είδα και το όνομα Μ. Μάτσας. Καταλαβαίνω πως το Μ θα σημαίνει Μίνως και όχι Μάκης. Αυτό που δεν καταλαβαίνω είναι τι ήταν ο κ. πατέρας σου αυτών των τραγουδιών. Συνθέτης ή στιχουργός; Ή μήπως είναι κι αυτό ένα δείγμα της «πατρικής» στοργής των δισκοπαραγωγών απέναντι στο λαϊκό τραγούδι (πάντα και των ανθρώπων του);

ΘΕΑΤΡΟ ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΥ 1 καί 2 Σεπτέμβρη ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΣΜΥΡΝΕΪΚΑ ΚΑΙ ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ (1922 - 1982)

Μέ την ευκαιρία της συμπλήρωσης 60 χρόνων από τη Μικρασιατική Καταστροφή, το ΝΤΕΦΙ οργανώνει δυο λαϊκές συναυλίες με γνωστούς καλλιτέχνες του παλπού και νέου ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΡΑΓΟΥΔΙΟΥ και καταπληκτικές ορχήστρες.

Πληροφορίες και Εισιτήρια:

ΝΤΕΦΙ 6449.105 - 8643.852

ΡΟΡ - II Τσακαλωφ και Πινδαρου, 3601.729 - 3630.868

ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ Γραβίας 7, 3601.591

JAZZ - ROCK Σίνα και Βησσαριωνος, 3627.726

ΧΝΑΡΙ Κιαφας 5 (Ακαδημίας), 3605.493

ΠΟΛΙΤΕΙΑ Ακαδημίας και Ιπποκρατους (Στοα), 3600.235

ΦΩΛΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ Πανεπιστημίου 25-29 (Στοα), 3229.560

ΠΟΡΕΙΑ Σολωνος 77, 3631.622

ΣΤΡΟΦΗ Σπ. Τρικούπη και Στουρναρα (Εξαρχεια), 3636.906

MUSIC CORNER Πανεπιστημίου 36, 3636.815

DACAPO Σταδίου 30, 3243.247

PHILODISC Γαμβετα 1, 3631.450

MUSIC και VIDEO CLUB Γαμβετα 5, 3640.965

ΖΟΖΕΦ Χ. Τρικούπη 83, 3641.520

ΑΙΧΜΗ Χ. Τρικούπη 50, 3608.960

50 - 50 Σκουφα 50, 3637.100

ΠΑΛΑΙΟΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ, Σολωνος 62, 3610.839

ΠΡΙΣΜΑ Μπουμπουλινας 48 (Πειραιας), 4172.366

ΜΠΟΣΤΑΝΟΓΛΟΥ Κολοκοτρωνη 92 (Πειραιας), 4112.258

ΖΟΖΕΦ Ζωσιμαδων 20 (Πειραιας), 4174.070

Χ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ 2ας Μαΐου 32 (Ν. Σμυρνη), 9342.814

FILOPHONE Δαμαρεως 62 (Παγκρατι), 7510.628

ΗΧΟΣ Κονωνος 41 (Παγκρατι), 7517.741

JUKE BOX Θησεως 143 (Καλλιθεα), 9583.222

Α. ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ Αργολιδος 1 (Αμπελοκηποι), 6911.724

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΤΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΗ ΡΕΜΠΕΤΙΚΗ ΚΟΜΠΑΝΙΑ
(ACBA)

ΑΥΘΕΝΤΙΚΑ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΑ
(ACBA)

ΑΚΗΣ ΠΑΝΟΥ
ΤΟ ΜΕΤΡΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ)

ΒΑΓΓΕΛΗΣ ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ
ΤΟ ΣΜΥΡΝΕΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΜΕΤΑ ΤΟ 1922.
(ΑΦΟΙ ΦΑΛΗΡΕΑ - ΚΕΝΤΡΟ ΕΡΕΥΝΑΣ ΚΑΙ ΜΕΛΕΤΗΣ
ΤΩΝ ΡΕΜΠΕΤΙΚΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΩΝ)

ΑΡΓΥΡΗΣ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗΣ
ΧΕΙΜΕΡΙΝΟΙ ΚΟΛΥΜΒΗΤΕΣ

SPHINX - SPHINX
(ACBA)

SPHINX
ΕΠΤΑ ΔΙΑΣΤΑΣΕΙΣ
(ACBA)

ΣΑΚΗΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΠΙΑΝΟΕΠΑΦΕΣ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

ΦΛΩΡΟΣ ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΝΖΡΡΡΤ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

Σ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - Φ. ΦΛΩΡΙΔΗΣ
ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΖΟΝΤΑΣ ΣΤΟΥ ΜΠΑΡΑΚΟΥ
(ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ)

POP ELEVEN

ΠΙΝΔΑΡΟΥ 38 και ΤΣΑΚΑΛΩΦ
3601729 - 3630868

*Ρεμπέτικα με την καλή έννοια
του Γιάννη Καλαϊτζή*

ΤΙ ΚΑΝΟΥΜΕ ΔΙΔΑΣΚΕΛΑΖΟΜΕ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΗ
ΕΚΔΗΛΩΣΗ;

ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ! ΕΜΕΝΑ ΣΤΙΣ
ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΜΕ ΞΕΡΟΥΝΕ
ΟΛΕΣ ΟΙ ΓΚΟΜΕΝΕΣ, ΕΔΩ
ΕΙΜΑΙ ΠΙΟ ΑΓΝΟΣΤΟΣ ΚΙΑΠ'
ΤΟΝ ΑΡΓΥΡΗ ΜΠΑΚΙΡΤΖΗ
ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΣΤΕΛΕΧΗ
ΤΑ ΠΑΝΘ, ΤΑ ΠΕΡΙΒΡΑΧΙΟΝΙΑ)))

ΝΑ ΕΚΕΙ
ΠΟΥΛΑΝΕ
ΤΟΝ
ΟΔΗΓΗΤΗ

ПОЛУ,
КУРИ Е,
НТИЗЕР

POUKOUNAZ
EINAI

ΤΙ
ΣΤΕΚΟΜΑΣΤΕ
ΕΔΩ ΣΑ
ΜΠΑΤΣΟΙ;
ΠΑΜΕ
ΠΑΡΑ
ΜΕΣΑ /

Μ'ΑΥΤΟΥΣ; ΜΕ ΤΑ ΦΡΙΚΙΑ;
ΜΟΛΙΣ ΑΚΟΥΣΑΝΕ ΒΟΤΣΑΛΑΚΙΑ
ΤΡΕΞΑΝΕ ΠΑΤΕΙΣ ΜΕ ΠΑΤΕ
ΣΕ, ΚΑΙ ΓΙΑΥΤΑ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ
ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΔΕΝ
ΥΔΡΟΝΕΙ Τ'ΑΥΤΙ ΤΟΥΣ

ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ
ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ
ΟΙ
ΔΗΜΟΣΙΕΣ
ΣΧΕΣΕΙΣ;

ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ
ΚΑΝΕΙ ΚΙΑΥΤΟ. ΕΔΩ ΜΙΑ
ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ ΑΝΟΙΓΕΙΣ ΚΑΙ
ΕΧΕΙΣ ΑΝΑΓΚΗ ΑΠΟ
ΓΝΩΡΙΜΙΕΣ ΠΟΣΟ ΜΑΛΟΝ
Ο ΑΝΤΡΕΑΣ ΠΟΥ
ΑΝΟΙΞΕ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ

ΧΕΣΤΑ ΤΑ ΚΟΛΟΠΑΙΔΑ
ΟΤΑΝ ΘΑΡΘΕΙ Ο
ΤΖΙΝ ΛΗ ΧΟΥΚΕΡ
ΘΑ ΒΡΕΙ ΕΥΚΑΙΡΙΑ
Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ
ΝΑ ΤΑ ΣΑΚΑΤΕΥΕΙ
ΣΤΟ ΦΥΛΟ

Η ΜΕΛΙΝΑ ΕΧΕΙ
ΟΡΓΩΣΕΙ ΤΟΝ
ΚΟΣΜΟ, ΕΚΑΝΕ
ΤΗ ΜΕΣΟΓΕΙΟ
ΤΟ ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ
ΤΟΥ ΣΗΜΕΡΑ //
ΤΑ "ΕΥΡΩΠΑΙΕΙΑ

ΟΠΩΣ
ΤΟΤΕ
ΜΕ ΤΟΥΣ
"ΠΟΛΙΣ"

XAXA
VAVV

ΝΑΙ ΟΠΩΣ ΤΟΤΕ
ΠΟΥ Ο
ΡΙΖΟΣ ΠΑΣΤΗΣ
ΕΓΡΑΦΕ
ΣΤΥΝΟΜΙΚΟ
ΣΥΓΚΡΟΤΗΜΑ
ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙ
ΕΠΙΣΟΔΙΑ //

XEXE
XIXI

ΓΙΟΥ ΤΟΚ
ΤΟΥ ΜΑΤΣ
ΜΑΪ ΜΠΕΪΜΠΟΥ
ΤΟΥ ΜΑΤΣ

ΝΟΝΤΑ
ΕΙΣΑΙ ΠΟΛΥ
ΜΠΛΟΥΖ

XA
XA
XA

ΠΕ ΝΟΝΤΑ ΕΣΥ ΜΟΥ 'ΧΕΣ ΠΕΙ ΟΤΙ
ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΣΤΗ ΣΟΥΔΑ ΤΗΣ
ΠΑΛΙΑΣ ΚΟΚΚΙΝΙΑΣ ΔΙΠΛΑ ΣΤΟ
ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΒΑΜΒΑΚΑΡΗ ΚΑΙ ΤΩΡΑ
ΜΑΣ ΤΗΝ ΒΓΑΙΝΕΙΣ ΡΟΚΑΣ;

ΝΑΙ ΑΛΛΑ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ
ΕΠΑΙΞΕ ΣΑΦΟΦΟΝΟ ΜΕ ΤΗΝ
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ
ΤΖΑΖ

-ΤΗΝ
ΠΟΙΔΑ;

ΤΗΝ
ΣΤΕΛΑ
ΓΚΡΕΚΑ

XA
XAXAXA

ΕΝΝΟΥΣΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ Η ΚΑΝΤΙΡΑ
ΤΖΑΖ Η ΚΑΝΤΙΡΑ

ΣΚΡΟΜΗ ΣΚΑΤΕ ΤΡΙΣΤΕ
ΧΛΑΤΕ ΧΛΟΥΤΕ ΓΡΗΓΟΡΑ
ΧΛΟΥΤΕ Μ'ΑΥΤΑ ΚΑΙ
ΧΛΑΝ Μ'ΑΥΤΑ
ΧΑΧΑΣΟΥΜΕ
ΤΗΝ ΕΚΠΟΜΗ
ΤΟΥ
ΠΑΡΑΣΤΕ-
ΦΑΝΟΥ

K. TSIMPANOGIANIS